

015 LA BOIRA

Una boira espessa envaeix la casa, dins d'ella dos cors bategant sense parar d'incertesa, soledat, tristesa, ella no vol aixecar-se, es molt humida, tot el dia raja com quan un plora en silenci i ningú ho veu.

Cada dia quan t'aixeques, penses al obrir la finestra. Potser clarejarà el Sol una mica i em donarà calor? Doncs ella està ben agafada i per molt que vulguis mirar mes enllà, no si veu res, tan sols fosc, no hi ha manera de treure-la.

Potser una bona ventada?

De vegades el vent l'escampa, encara que d'altres fa molt de mal i pots veure caure algunes teules de la teulada, doncs totes són necessàries per no tenir goteres a la casa.

Que bonic seria estar damunt d'una gran muntanya, que el Sol brillés molt, junt amb la brisa de l'aire que acaricies el rostre de la cara i la boira la pugessis veure des de dalt i no des de baix, encara que el respirar a dalt es mes fatigós per l'altura, un es sent alliberat, cosa que davall de la boira t'aplana i es perden les forces, t'atabales, no es veu res clar i et perds, no hi ha manera de trobar el camí degut a la fosc.

Quan s'aixeca la boira ja surt el Sol, la casa queda plena de llum i color, els dos cors ja bategen diferent, tot comença agafar el seu propi color.

A les hores, s'agafa una motxilla carregada amb les coses que realment no t'agraden i te'n vas a la muntanya que es una mica punxeguda si puja poc a poc, sense pressa, la motxilla pesa molt degut a les coses que no vols i com que no les vols vas deixant-les pel camí una darrera l'altra, així cada vegada pesa menys i es puja mes lleuger.

En arribar al cim, es veu igual des de dalt com de baix, tot es clar, les teules de les cases estan com sempre al mateix lloc, a la baixada mires les coses que t'has deixat pel camí, baixes de pressa, no val la pena agafar-les, es va mes lleuger sense elles.

L'olor dels arbres, el Sol que t'acaricia junt amb la brisa de l'aire de la muntanya es vida.

Seudònim: Joanna